

A close-up portrait of an elderly woman with short, wavy, light grey hair. She is smiling warmly at the camera, with her right hand resting under her chin. She is wearing a dark, possibly black, top. The background is a soft-focus outdoor scene with green foliage and a hint of a blue sky.

MERCÈ PALOMA I SÁNCHEZ

H O M E N A T G E S

Ajuntament de Terrassa

H O M E N A T G E S

*L'Excm. i Molt Il·ltre.
Ajuntament de Terrassa,
en sessió plenària
celebrada el dia 27 de
març de 2026, acordà
concedir la Medalla
d'Honor de la Ciutat a
Mercè Paloma i Sánchez
en reconeixement per
la seva excepcional
trajectòria artística
i professional en el
disseny de vestuari en
la indústria audiovisual
catalana i espanyola, així
com el seu compromís
amb la cultura, i la
seva contribució a la
promoció i projecció
de la nostra ciutat,
declarada Ciutat de
Cinema de la UNESCO.*

Acte de lliurament de la Medalla
d'Honor de la Ciutat a

MERCÈ PALOMA I SÁNCHEZ

Presentació

Joan Salvador i Fabregat
Regidor de Promoció Cultural i
Audiovisual

Glossa

Magdalena Oliver i Ramon
Periodista

Lectura de l'acord plenari

LLIURAMENT MEDALLA DE LA CIUTAT

Cloenda

Jordi Ballart i Pastor
Alcalde de Terrassa

Saló de Sessions de l'Ajuntament de
Terrassa

La terrassenca que vesteix pantalles i escenaris

La terrassenca Mercè Paloma, dissenyadora de vestuari i figurinista, ha construït al llarg dels anys una sòlida trajectòria artística i professional i ha assolit un prestigi indiscutible a escala nacional i internacional en el món del cinema i l'audiovisual, el teatre o l'òpera. El seu és un brillant currículum, molt treballat, en una professió potser no molt visible, però absolutament fonamental per fer creïble la màgia que es desvetlla a les pantalles i als escenaris.

Una obra cinematogràfica, teatral o operística és fruit del treball i la passió de moltes persones, tot i que sovint els focus il·luminen amb més intensitat els directors o directores, guionistes o actrius i actors, abans que altres especialitats artístiques en àmbits, entre d'altres, com la música i el so, la llum, l'escenografia... o el vestuari. Es tracta, doncs, d'obres més col·lectives o corals del que podria semblar a primera vista, on hi ha aportacions individuals essencials.

En el camp del vestuari, Mercè Paloma ha donat vida i credibilitat a desenes de personatges en històries molt diverses, teixint caràcters i escenes, situant-los en èpoques i paisatges de tota mena, sempre amb fidelitat a arguments, emocions i situacions que constitueixen el nucli dur dels relats que els humans ens expliquem i escoltem des de la nit dels temps.

Per altra banda, el vestuari d'una pel·lícula, òpera o obra teatral ens suggereix un enllaç molt lligat a la història i la identitat de Terrassa: el teixit, la roba, el color, el tint, la textura, la composició... Mercè Paloma relliga en la seva trajectòria, reconeguda a través dels nombrosos premis i distincions que ha rebut, la Terrassa tèxtil i la Terrassa audiovisual, els segles XIX i XX i el segle XXI, les grans apostes estratègiques de ciutat que ens han situat i ens situen al mapa del món.

Tot això fa que Mercè Paloma sigui mereixedora del màxim reconeixement cívic que atorga la nostra ciutat a aquelles persones que expressen el caràcter i els valors terrassencs, que projecten la ciutat, que la fan progressar i que ens fan sentir l'orgull de ser de Terrassa.

Jordi Ballart i Pastor

Alcalde de Terrassa

Durant el rodatge
de la pel·lícula
Each of us, a
Pamplona, el 2025

Mercè Paloma, una gran, una bona història

Parlar de la Mercè Paloma és, per a mi, parlar d'una amiga. D'una gran i bona amiga, de les que es compten amb els dits d'una mà. Això vol dir que tot intent de ser objectiu en aquest breu escrit, que vol repassar a grans trets la seva trajectòria (o fer allò que en diuen “un perfil del personatge”) estarà abocat al fracàs. O, si més no, estarà completament determinat per tot el que un servidor ha viscut al seu costat, per tot allò que hi he compartit al llarg dels anys, bàsicament: creació d'espectacles, converses de feina, de vida, viatges, aventures, jocs, menjars -molts!- i també llargues estones de no fer res, de gaudir de la companyia de l'altra, dels altres (amb les parelles respectives, la família, alguns amics comuns) o, simplement, de lliurar-se al *dolce far niente* plegats.

Conec la Mercè des que teníem disset anys o divuit anys, l'any 1981, si no em falla la memòria, quan ella era una estudiant de COU que buscava algú perquè li fes un cop de mà amb l'assignatura de llatí, que se li resistia una mica. Jo aleshores era estudiant de Filologia Clàssica a la UAB. No sé si va ser el seu tiet, el gran Joan Antoni Paloma, professor a l'Escola Pia, qui li va parlar de mi i em va recomanar. En Joan Antoni era d'aquells professors que no s'obliden. Culte, amant de la cultura i l'art, de la literatura catalana, que ensenyava amb passió i devoció absolutes. La Mercè va ser per a mi, doncs, primer, la neboda d'en Paloma. No sé quant van durar aquelles classes de repàs. Ben poc. Perquè ella ho copsava tot de seguida. I aleshores crec recordar que parlàvem més de la vida, de teatre, de cinema i d'art (l'orientació professional per la qual ella apostava) que no pas de sintaxi llatina i les famoses declinacions. És a dir, ens vam fer amics de seguida. Compartíem gustos, xerràvem llarga estona, i apreníem l'una de l'altre i, també, l'un de l'altra.

Em sembla que va aprovar el llatí (no pas gràcies a la meua ajuda, de ben segur) i, a partir d'aleshores, a més a més de trobar-nos per Terrassa, també ho fèiem pels passadissos de la UAB. Jo em vaig passar a Romàniques i ella es va apuntar a Història de l'Art. A més a més dels estudis a la Universitat, que li van aportar esperit crític i uns fonaments intel·lectuals sòlids, La Mercè va estudiar disseny de moda a l'Escola d'Arts i Tècniques de la Moda i disseny d'estampats a l'escola Massana de Barcelona, i això va ser decisiu per començar a fer les primeres feines: idea i confecció de vestuaris per espectacles teatrals. Primer “amateurs”, tant a Terrassa (als Amics de les Arts) com, sobretot, a partir del 1984, a l'Aula de Teatre de la UAB, on va fer creacions memorables, com una *Fedra* de Racine amb una pila de metres

de roba que ella mateixa va tenir a mà a la seva botiga, color per color, amb gradacions del groc més estrident fins al blau fosc intens passant pel vermell més viu i pel malva, gairebé sense solució de continuïtat; i *L'augment* de Georges Perec, on les cadires i els vestits dels personatges estaven dibuixats i pintats (també a mà) amb una estètica que podia recordar la Bauhaus, el cèlebre Ballet Triàdic, o potser també l'*Ubú*, rei de Jarry, però que en realitat no s'assemblava a res. S'ho havia inventat ella amb la seva aguda imaginació.

Ja aleshores (parlem dels anys 85 i 86), a les portes dels seus primers treballs professionals en dansa i en teatre, els dissenys de vestuari (i també d'espai escènic) de la Mercè destacaven molt per damunt dels d'altres grups de teatre similars. Hi aportaven un segell de qualitat i d'originalitat inqüestionable. El que definia la Mercè ja en els seus primers espectacles era un gust delicat i exquisit per les formes, el tractament de les textures i, per damunt de tot, una gosadia molt poc freqüent en l'ús i la combinació dels colors. A més a més, com a bona amant del teatre, ella participava de l'ambient de la sala d'assaig, analitzava amb detall i profunditat els textos, i hi aplicava coneixements tècnics i artístics de gran rigor (gràcies de ben segur als estudis teòrics universitaris). Però el que destacava per damunt de tot era la seva creativitat, obra rere obra. No semblava que tingués límits. Era infatigable. Sempre tenia idees brillants. Sempre se superava. I, a més a més, ho feia tot amb una mirada (perdó pel tecnicisme) “dramatúrgica”, és a dir, creava els dissenys amb una lògica implacable treta del mateix text, seguint fil per randa les evolucions de l'acció dramàtica i dels personatges, per fer brillar la *història i servir-la* de la millor manera possible als espectadors. Des dels seus inicis, aquest és el seu tret distintiu, aquí rau la màgia dels vestuaris de “la Paloma”, com se l'anomena a la professió (no és gens despectiu, al contrari, és tractament “de diva”): ella dissenya els vestits situant-se *a l'interior* de la mateixa història. Mai per damunt. Mai per sota. Sempre *a dins, a favor*. A vegades, els seus vestits donen volada a la història, ressalten tal o tal aspecte; a vegades la recreen, la reestructuren, la fan anar endavant o endarrere, la reinterpreten, però sempre, sempre, sempre *l'expliquen*. Si és gran, la fa més gran. Si és bona, la fa encara més bona.

I em fa l'efecte que encara ara, quaranta anys més tard, amb una trajectòria absolutament consolidada, que l'ha fet guanyar nombrosos premis (és la “reina dels Gaudí”, en té sis!), algunes nominacions als Goya i als Max, i, potser més important, que la manté encara en actiu, aquests continuen essent els mateixos trets que la defineixen: el seu gust estètic amarat de delicadesa, el mestratge del color, la insòlita i agosarada combinació de formes i de textures, i, sobretot, la implacable *narrativa* dels seus dissenys.

Tanmateix, si em cal parlar amb propietat de la Mercè Paloma, la cosa no pot acabar aquí. Perquè hi ha dos detalls més, i no pas petits, que no puc passar per alt.

El primer és la seva relació emocional, sentimental, vital, amb la ciutat de Terrassa, a la qual sempre s'ha sentit vinculada. A cal's Paloma, la seva família materna, la cosa del tèxtil, tan terrassenca, els va tocar de ben a prop: eren propietaris d'una botiga de teles al carrer de la Rutlla (o de Sant Francesc, que per a mi eren el mateix). M'imagino la Mercè de ben jove, doncs, com una mena de versió femenina d'en Ramonet de l'*Auca del senyor Esteve* d'en Rusiñol: avesada a conuiu entre robes, vetes i fils però somiant una vida d'artista. I ella ho va aconseguir. Però, en el seu cas, sense renegar mai dels orígens. Va “mamar” l'ofici des de les beceroles, i això encara va fer més sòlida la seva futura opció professional, essencialment artística però amb una bona base pràctica, tècnica. A saber a què es dedicaria la mateixa Mercè si hagués nascut en un altre entorn, en una altra ciutat. Seria una intel·lectual, o una artista, no ho dubto pas, però dissenyadora... de *vestuari* probablement no. Duu Terrassa dins les venes, doncs, i “passeja” Terrassa per mig món, allà on viatja i treballa, pel cinema, per la televisió, per l'òpera, per la dansa, pel teatre, i per això, com que ja fa temps que és un orgull per a la ciutat, és lògic i natural que ara n'obtingui la més alta distinció. La seva història particular, la d'una nena que viu entre robes i que les reinventa, les modela i les combina, i que d'això en fa la seva feina, forjant imatges plenes de bellesa, de màgia, recreant *poèticament i artística* la nostra pròpia Història (repasseu només les seves pel·lícules), és una història d'èxit personal i també col·lectiu, de la seva família, dels seus amics, de la seva gent. I també, lògicament, de la ciutat que l'ha vist néixer i créixer.

I només em resta el segon detall, que pot semblar més imprecís, menys tècnic, però que, de ben segur, no és menys important; i amb això torno a l'inici d'aquest escrit: la Mercè és una amiga. Una gran, una bona amiga. Perquè és, en realitat, i per damunt de tot, una gran, una bona persona.

Sergi Belbel

Autor i director teatral

La Mercè és llicenciada en Història de l'Art per la UAB, va estudiar a l'Escola de Moda de Barcelona i també va cursar disseny d'estampats a l'Escola Massana.

Entre art, cinema i amistat

Sempre he admirat la feina de la Mercè Paloma. Tant en cinema com en teatre o òpera, considero que a part d'una meticulositat i professionalitat enormes, té una mirada diferent, creativa i brillant sobre la feina que fa.

Feia molt de temps que volia treballar amb ella i l'oportunitat es va produir fa aproximadament un any quan es va posar en marxa la preproducció de *Frontera*, pel·lícula dirigida per mi i que s'estrenarà aquesta tardor. Una pel·lícula d'època, amb molts personatges, que em va donar l'oportunitat de complir un dels meus somnis professionals: comptar amb la Mercè Paloma com a disseny de vestuari.

Recordo el primer cop que ens vam trobar a una granja de la Diagonal, espai on, casualment, jo havia rodat la darrera escena de la meua pel·lícula *Elisa K*. Em va semblar un bon presagi.

La connexió va ser immediata. Les dues anàvem parlant de referents tant cinematogràfics com pictòrics. Vaig veure que la seva meravellosa feina que havia vist a *Pa negre*, *La contadora de pel·lícules*, *La libreria* o en òperes del Calixto Bieito o obres del Sergi Belbel entre d'altres, no era fruit de la casualitat.

La seva formació en Història de l'Art (una altra cosa que compartim) i el seu treball d'investigació exhaustiva fan que les seves creacions siguin petites obres d'art. I això per una directora de cinema és or.

La Mercè és una persona propera, carinyosa, intel·ligent i és molt fàcil treballar amb ella. Al rodatge de *Frontera* sempre deïem que si aquí a Catalunya s'atorguessin els títols de "Dame" (l'equivalent de Sir en dones al Regne Unit) la Mercè n'hauria de tenir un.

Feliç d'haver treballat amb ella i de poder-la considerar la meua amiga.

Judith Colell

Presidenta de l'Acadèmia del Cinema Català

Mercè, una artista

U

na noche de mayo del 2016 llegué a Angüés, un pueblo de Huesca. Iba de visita al rodaje de *Incierta gloria*, de Agustí Villaronga. Angüés se veía transformado en un pueblo de los años 30. Decenas de figurantes con indumentarias de tiempos pasados se mezclaban con naturalidad con los técnicos de la película. Se preparaban para una secuencia que se sentía esencial. Del pórtico de una casona salía a caballo una mujer vestida de negro. Esbelta y misteriosa; era imponente. Una multitud festiva le rodeaba... Yo contemplaba el rodaje sentada no muy lejos de Agustí, que miraba el combo concentrado. El plano era sobrecogedor. Aquellas chispas y destellos de una hoguera en la oscuridad y aquel vestuario lleno de texturas y pequeñas historias, entre tal cantidad de capas de ropa, me impactó. No pude evitar que se me escapase, tras el primer “corten” un “¡el vestuario es acojonante!”. Agustí se dio la vuelta, y con orgullo me dijo: “Mercè es una artista”.

En ese momento yo no sabía que el vestuario era de Mercè Paloma y tampoco tuve la oportunidad de conocerla en persona aquella noche. Ya imagináis que estaba bastante ocupada.

A veces, cae por casualidad un libro en tus manos y después de que te haya gustado mucho sientes la necesidad de leer todo lo que puedas del autor. Y se convierte en uno de tus escritores o escritoras favoritos. Algo así me ocurrió con Mercè, y su forma de narrar con el vestuario.

Para cuando, finalmente, conocí a Mercè en una gala ya era una gran admiradora de su trabajo. Resultó ser, además, una persona humilde, prudente y muy divertida. De pascuas a ramos la vida nos acerca un ratito y siempre es un motivo de alegría. Pero lo que no me pierdo son sus películas. Merece la pena estar al día del trabajo Mercè.

Podría describir un sinfín de los vestuarios de Mercè que me han conmovido e inspirado. Pero ella tiene una carrera demasiado extensa; sería un texto muy largo y su trabajo ha nacido para ser visto en una pantalla de cine.

Pero no puedo resistirme a mencionar al aire ciertos de sus trabajos. Son todos ellos muy diferentes entre sí. Las historias y los personajes lo son. Pero siempre reconozco la mano y la mirada de Mercè detrás de todos ellos. ¿Qué tienen en común la inesperada falda rayada de Emily Mortimer en *La librería*, con los vestidos, rebecas y disfraces de la niña de *La contadora de películas*, o con el esperpéntico vestido de prostituta de Albert Pla, en *La vampira de Barcelona?*, ¿o el velo lacio de la Carlana de *Incierta gloria* con las blusas de jaretas de *Elisa y Marcela?*, ¿el volante y los botones de la casaca granate de Inma

Cuesta en *El páramo* qué tienen en común con las blusas y chalecos de esgrima de Monica Bellucci en *A los que aman?* Todo. Porque se filtra la mirada personal de la artista. Llevan su firma invisible. En todos ellos resalta la enorme destreza de Mercè en su uso de los tejidos, las texturas, los colores, las siluetas, los detalles y la ambientación. Bien mezclados con la luz y el decorado logra componer planos que más parecen obras pictóricas dignas de museos. Estos vestuarios te sirven en bandeja el relato y a los personajes con toda naturalidad, sin resistirse nunca al riesgo en sus propuestas. En sus trabajos encontrarás apuestas sorprendentes y arrojadas. Es una delicia. Si no supiera de primera mano que esto es muy difícil, su trabajo parecería fácil. No tengo duda de que las películas que ha hecho Mercè son mejores gracias a ella.

Seguro que Mercè se siente apabullada con esta Medalla de Honor de su ciudad, Terrassa. A mí me emociona y me enorgullece que “una de las nuestras” reciba un reconocimiento de este valor.

Enhorabuena, amiga.

Clara Bilbao

Dissenyadora de vestuari cinematogràfic i sèries i directora de cinema

Mercè Paloma
dibuixant a casa seva
als anys noranta

El sello inconfundible de Mercè

Trabajé por primera vez con Mercè en *Pa negre*, una de mis películas más queridas, fue amor a primera vista; Mercè es especial, discreta y tenaz, tiene clarísimos sus valores. Me fascina encontrarme con los actores cuando llegan al set vestidos por ella, las texturas, color, siluetas, los pequeños detalles, su capacidad para mezclar piezas antiguas y modernas creando personajes que hablan y transmiten a través de sus ropajes, cada pieza es especial y única.

Volví a coincidir con ella en *Incierta gloria*, también dirigida por el inolvidable y único Agustí Villaronga, otro bombón de película que ella envolvió con su sensibilidad y maestría. Conozco su trabajo en muchos otros proyectos y siempre tienen su sello, un sello único que admiro y comparto. Me siento muy afortunada de poder compartir sueños con ella.

Felicidades por tu trayectoria y por este merecido reconocimiento. Espero que coincidamos pronto.

Ana Alvargonzález

Directora de producció

Vestint personatges amb rigor i ànima

Fa més de 25 anys que conec la Mercè Paloma, però fins fa uns dies, compartint cotxe amb ella tornant del rodatge de la pel·lícula Frontera, de la Judith Colell, del Pallars cap a Terrassa, no em va explicar que ella, que és una meravellosa figurinista de cinema, de fet, no volia dedicar-se al cinema.

Sí, la Mercè volia dedicar-se a l'òpera i així va ser durant un temps, però resulta que un tal Agustí Villaronga la va convèncer per ocupar-se del vestuari de la pel·lícula *El mar*. Allà va ser on la vaig conèixer. I, sincerament, com a fill de modista, em van al·lucinar els figurins esbossats per vestir els personatges del sanatori mallorquí que havia escrit en Blai Bonet. Bé, siguem sincers, al cinema res és el que sembla, així que vam rodar al sanatori per a tuberculosos al Tòrax de Terrassa, ciutat de la Mercè. Casualitats de la vida, jo també he acabat sent un egarenc més, gràcies a la meva companya Mar, amb qui hem tingut dos fills terrassencs.

Uns anys més tard, vam tornar a coincidir, gràcies de nou a l'Agustí, a *Pa negre* i a *Incerta glòria*. Dos exemples de pel·lícula d'època en què el *modus operandi* de la Mercè queda perfectament reflectit. El seu rigorós estudi i profunda anàlisi del vestuari d'època, combinat amb la seva aportació personal fugint dels tòpics, fa que el disseny del vestuari de les seves pel·lícules tingui el punt de versemblança ideal per a fer-les creïbles. Les pàtines i l'ambientació són la seva obsessió. La seva veracitat, la nostra creença com a espectadors.

Fins aquí la seva faceta creadora, la que es veu en pantalla. Hi ha una altra faceta, però. La Mercè, com a cap de departament, és una lleona. Defensa el seu equip fins al final. Us ho garanteixo. Ho he viscut en primera persona, ja que jo, com a director de producció, hi he hagut de negociar en diverses pel·lícules. No ho sembla, però és dura! Ara bé, mai no ha demanat més del que ella creia convenient. I quan no li he pogut donar tot el que demanava, ho ha entès i ens hem posat d'acord. Sempre ha trobat solucions a les limitacions que s'ha trobat.

25 anys després, i cinc pel·lícules i una sèrie plegats, fa que només pugui glossar aspectes positius de la Mercè. Un dels aspectes més destacables de la seva feina és la minuciositat i l'obsessió pels detalls. No en va, ella mateixa s'ocupa de supervisar i vestir no només els personatges, sinó també els figurants. Tots els figurants passen per les seves mans, proporcionant-los aquesta veracitat que necessitem a la pantalla per fer creïbles les històries que narrem.

Gràcies, Mercè per vestir els personatges de les nostres pel·lícules. Gràcies per fer-los transcendir la pantalla!

Aleix Castellón

Director de producció de cinema

Una petita carta d'amor a la Mercè Paloma

No em dedico a escriure, Mercè. Jo acostumo a construir mons amb imatges, textures, ombres i llum. Però avui em ve de gust fer-ho amb paraules. Perquè hi ha persones que t'inspiren a fer-ho, que t'hi arrossegueu sense voler. I tu ets una d'aquestes persones. Tu formes part del meu univers des de fa anys. Has vestit moltes de les meves criatures —algunes somiades, altres que eren més malsons que somnis. Has donat cos i identitat a personatges que, abans de tu, només eren intuïcions. I ho has fet amb una elegància serena, una sensibilitat exacta, una intuïció gairebé sobrenatural. Amb tu, el vestuari no és mai decoració. És sentit. És discurs. És profunditat. El que tu fas no es veu només: es respira. I això no és gaire comú. La teva manera de fer és especial. Patidora incansable, et preocupa tot, t'ho mires tot, ho revises tot. Pateixes perquè tot surti bé —i surt bé perquè tu pateixes. Encara avui, després de tot el que has fet, encara tens por de no estar a l'alçada. I això és el que et fa gran: que sent la millor, no ho presumeixis mai. Tens una veu suau, calmada, que gairebé xiuxiueja... però que acompanya. Mentre tot al voltant pot ser un caos, tu parles fluïxet, i tot es calma. Hi ets sense fer soroll, però ho transformes tot. En els projectes que hem compartit; *Nit de nits*, *La torre dels somnis*, *La vampira de Barcelona* i els que em deixo, has estat molt més que una figurinista. Has estat una còmplice creativa, una presència essencial. Recordo una frase teva que resumeix molt bé qui ets: “Gràcies, Lluís, perquè hi ha pocs encàrrecs tan xulos i pocs creadors com tu, i ja saps que jo no soc pilota.” Aquest to directe i generós... et defineix. Gràcies per creure en mi, fins i tot quan jo dubtava. Gràcies per fer de cada projecte un espai segur, compartit, humà. Aquestes paraules són només una manera de dir que treballar amb tu ha estat —i és— un privilegi. Jo faig caminar criatures per paisatges que no existeixen. Tu les saps vestir com si haguessin viscut allà tota la vida.

Lluís Danés

Director de cinema, guionista i director artístic

La Mercè amb un dels sis premis Gaudí aconseguits fins ara

El geni creatiu de Mercè Paloma

He tingut la sort en aquesta vida que la Mercè fes els dissenys i els vestits de les primeres coreografies que feia amb l'Esbart Terrassa i, a partir d'aquí, amb els espectacles medievals que vam fer un grapat d'entitats de cultura popular terrassenca.

Des del *Breviari de les vetlles de Nadal*, amb el *Cant de la Sibil·la*, fins al *Laberint d'Arcàdia* l'any 1992... res hauria estat igual sense el seu geni creador.

Enhorabona, Mercè Paloma.

Lluís Puig i Gordi

Director artístic i polític

Una simfonia de vida i creativitat

Conec la Mercè des de fa més de cinc dècades... llargues i plenes de tan bons moments! I, sincerament, tot allò que pugui expressar amb paraules es quedarà curt. Per descriure-la, necessitaria... música... Una simfonia... això em permetria captar l'essència de cadascun dels matisos.

Demandar-li a una enginyera que parli d'una artista és, com a mínim, agosarat!...

Però és veritat que hem compartit, estic segura, una amistat real i profunda... Quan parlem d'aquesta amistat, que ha estat marcada per tantes vivències diferents, no puc evitar recordar l'escola, on començarem a forjar-la. Després, cadascuna va seguir el seu camí: jo em vaig endinsar al món de la gestió d'empreses, i ella, com una exploradora de l'ànima humana, es va submergir al vast univers artístic del disseny de vestuaris: l'òpera, el teatre, la televisió, el cinema... aquells esbossos brillants, fets en un no res, i que a mi em semblaven màgia... Ha rastrejat, entès i abraçat molts racons d'aquest món amb èxit i passió.

Mentre jo em movia entre números i estratègies, ella ho feia entre escenaris, llums i emocions, però alguna cosa ens unia al fons: les mateixes preguntes essencials sobre la vida, aquelles que ens desvetllen i ens fan tirar endavant. I encara que les nostres trajectòries han pres camins ben diferents, sempre ens ha unit el desig d'anar més enllà de l'immediat. Bones converses, projectes compartits i una curiositat intel·lectual insaciable. Ens obríem al món amb una ment inquieta, disposades a qüestionar-ho tot i a buscar sempre respostes. També han estat anys de diversió: viatges, concerts de tota mena, vetllades amb els amics... Ja fos amb una tassa de te o una copa de bon vi, hem compartit temps, somnis i il·lusions.

Des de petita, la Mercè ja tenia els fonaments del que seria la seva personalitat: mai una persona de confrontació, però sí ferma en les seves conviccions, que, enriquides i perfilades, continuen vigents amb el pas dels anys.

Audaç en els plantejaments i a la vegada amb els peus a terra. La Mercè té una manera única de pensar més enllà del que és convencional, sense estridències, amb una base intel·lectual sòlida i una originalitat que li és pròpia. La seva intuïció, sempre raonada, l'ha portat a perseguir metes grans, i el seu esforç incansable ha estat la clau per aconseguir tot el que s'ha proposat. Ella no només estudiava allò que li semblava més rellevant per al seu desenvolupament, sinó que els llibres, la música, la pintura, l'escultura, l'art en totes les formes han estat sempre d'alguna

manera presents. La bellesa és per a ella un ingredient necessari, tant a la seva vida com a la seva feina. Recordo perfectament que, de petita, quan arribava a casa seva, sempre hi havia una òpera sonant de fons: els cors de Nabucco, Turandot...

Els premis que ha rebut com a reconeixement a la seva feina, que ja en són molts!, penso que mai no l'han fet sentir que ja havia arribat al seu destí. Amb una humilitat natural, ha demostrat que la veritable satisfacció és fer gaudir als altres, continuar treballant, i mai deixar de créixer.

Crec que el que m'impresiona més de la Mercè és com, al llarg de la seva vida, ha envoltat la seva família, amics i éssers estimats d'un afecte incondicional. Amics d'ara i amics de sempre. L'amor que es demostra els dies assolellats i els dies grisos, sempre constant, com una guitarra de cordes fermes però suaus, que acompanya totes les melodies de la vida, i dona continuïtat a les notes de la seva existència.

Per tot això, i molt més, et vull felicitar, Mercè, per aquest reconeixement tan just i significatiu. Per la teva trajectòria rica, per una amistat no merescuda però tan conformant i enriquidora, que em fa dir senzillament, moltes gràcies!!

Mª Julia Prats Moreno

Professora d'Iniciativa Emprenedora de l'IESE Business School i
Doctor of Business Administration de Harvard University

Adequant el vestuari d'una de les participants a l'Òpera *Il Trovatore*, de Verdi, al Liceu

A *Boscors endins*, de Dagoll Dagom, va vestir els personatges més coneguts dels contes fantàstics

La Torre dels somnis, un espectacle de gran format que combina l'òpera amb el circ i la poesia

Amb Marta Sánchez, Aleix Castelló i Judit Colell recollint el Premi Gaudí per *Frontera*, el 2026

La Mercè va posar el seu segell personal a l'Òpera *Ariadne Auf Naxos*, estrenada a Alemanya i dirigida per Joan Anton Rechi

La mirada que cus l'ànima dels personatges

Parlar de la Mercè Paloma és parlar d'una artista amb mirada pròpia, d'una creadora que sap escoltar: escoltar el text, la música, el director, els intèrprets... però, sobretot, sap escoltar els personatges. I és des d'aquesta escolta profunda i generosa que neixen els seus vestuaris: discrets o exuberants, clàssics o contemporanis, però sempre plens de veritat i de sentit.

Amb la Mercè hem compartit viatges artístics que han estat també viatges humans. Tots dos venim del teatre, però a l'òpera hem trobat un univers que ens ha fascinat i que ens ha permès treballar arreu del món. La producció de *Carmen* de Bizet dirigida per Calixto Bieito ens va obrir la porta a aquest món tan particular, i tots dos continuem pensant, cada cop que comencem els assajos, que treballar en òpera és un regal que ens ha fet la vida.

Hem compartit molts projectes: des de *Il combattimento di Tancredi e Clorinda*, on va crear un vestuari extraordinari, amb reminiscències medievals combinades amb l'estètica dels combats de boxa mexicans, fins a *Madama Butterfly*, amb una reinterpretació sublim dels quimonos japonesos i l'estètica oriental. I també *Il trovatore*, *Ariadne auf Naxos*, *Love Life*, *L'italiana in Algeri*, *Don Giovanni*, *Lohengrin*, *Così fan tutte*... Molts treballs junts, moltes ciutats, molts moments compartits. Moltes hores asseguts a la platea d'un teatre veient assajos o esperant que comencessin. Amb converses sobre el teatre, l'òpera i la vida —tot i que gairebé podríem dir que és el mateix.

I això és el que fa la Mercè: crea vestuaris que no són disfresses, sinó vehicles d'identitat, d'emoció i de memòria. Sigui a l'òpera, al teatre o al cinema, el seu treball és rigorós, coherent i apassionat. I la seva presència en un equip no només eleva la qualitat artística del projecte, sinó que genera confiança, bon ambient i respecte mutu.

Aquest homenatge no és només un reconeixement a una trajectòria admirable, sinó també un agraïment profund per tot el que ha aportat —i continua aportant— als escenaris i a les persones que tenim la sort de treballar amb ella.

Gràcies, Mercè, per la teva mirada lúcida i generosa, per la teva intel·ligència escènica, i per fer de cada vestuari una forma d'amor a l'ofici.

Joan Anton Rechi

Director d'escena d'òpera

[B I O G R A F I A]

L'ART DE VESTIR HISTÒRIES

Mercè Paloma i Sánchez és una de les figures més destacades del disseny de vestuari en l'àmbit escènic i audiovisual català contemporani, amb una trajectòria consolidada tant a nivell nacional com internacional. La seva carrera, marcada per la constància, la curiositat creativa i una gran capacitat de treball, s'ha desenvolupat al llarg de dècades en múltiples disciplines, des del teatre i l'òpera fins al cinema, la televisió i la dansa, esdevenint una professional de referència i una ambaixadora cultural de la ciutat de Terrassa. La seva aportació ha contribuït de manera significativa a definir imaginari visual contemporani, establint ponts entre tradició i modernitat.

Arrels de fil i memòria

Nascuda a Terrassa, Mercè Paloma va créixer al carrer de Sant Francesc, en un entorn familiar profundament vinculat al món tèxtil que marcaria la seva sensibilitat estètica i la seva manera d'entendre els materials. Des de ben petita va tenir contacte directe amb els teixits a la botiga familiar "Cal Paloma", al carrer de la Rutlla, un espai que esdevindria una veritable escola informal. Allà va desenvolupar un primer aprenentatge pràctic en la selecció de materials i en la comprensió del gust

del públic, observant de prop les preferències, les textures i els colors que captivaven la clientela.

Aquesta experiència primerenca li va permetre adquirir una intuïció destacada per la combinació de textures, colors i formes, així com una sensibilitat especial per la qualitat dels teixits. Amb el temps, aquesta habilitat esdevindria central en la seva carrera professional, convertint-se en una de les seves principals fortaleces com a dissenyadora.

Va cursar els seus estudis a les Carmelites de Terrassa, i durant l'adolescència va mantenir una estreta vinculació amb la vida social de la ciutat, especialment a la Plaça Vella, espai de relació i trobada que forma part del seu univers vital i emocional. Aquest entorn urbà, viu i dinàmic, va contribuir a configurar la seva mirada sobre el món i les relacions humanes.

Els estius a Matadepera i les amistats d'aquella època també van jugar un paper rellevant en la construcció del seu imaginari personal. Aquestes experiències, aparentment quotidianes, van anar sedimentant una sensibilitat que més endavant es reflectiria en la seva capacitat per captar matisos i atmosferes en els seus dissenys.

Al Parc Audiovisual,
durant el rodatge de
la sèrie *Hache*

Amb la seva mare a Cal Paloma, la botiga de teixits que tenien al carrer de la Rutlla a Terrassa

Amb Ferrán Rañé a *Locos por la Tele*, el 1990

En els inicis de la seva carrera, la Mercè va col·laborar amb grups de cultura popular i tradicional de Terrassa

El 1992, a l'illa grega de Leros

El descobriment d'una vocació

La seva orientació cap al disseny de vestuari va sorgir de manera gairebé espontània, arran d'una decisió compartida amb una amiga que la va portar a matricular-se a l'Escola de la Moda de Barcelona. En aquest centre es va especialitzar en vestuari per a espectacle, descobrint un àmbit que combinava creativitat, tècnica i narrativa. També va estudiar disseny d'estampats a l'Escola Massana de Barcelona.

Paral·lelament, va iniciar estudis d'Història de l'Art a la Universitat Autònoma de Barcelona, una doble formació que li va proporcionar tant una base teòrica sòlida com una capacitat tècnica específica. Aquesta combinació li va permetre desenvolupar una mirada àmplia i contextualitzada sobre les arts visuals i escèniques, entenent el vestuari no només com un element funcional, sinó com una eina expressiva fonamental dins del llenguatge escènic.

Els primers passos sobre l'escenari

Els seus inicis professionals es troben estretament lligats al teatre local de Terrassa, especialment a través de col·laboracions amb figures com Sergi Belbel i Lluís Barón, que li van obrir les portes del món escènic i li van permetre experimentar en un entorn proper però exigent. Aquestes primeres experiències van ser determinants per consolidar la seva vocació i per adquirir confiança en el seu propi criteri creatiu.

En aquest context coneixeria qui esdevindria el seu marit, el músic Òscar Roig, establint així un vincle entre vida personal i trajectòria artística. Ben aviat, ja amb poc més de vint anys, va iniciar la seva activitat professional a Barcelona,

combinant projectes de teatre, televisió i disseny en una etapa d'intensa activitat i aprenentatge constant. Aquest període es caracteritza per la simultaneïtat de projectes i per una immersió total en el món professional, sovint treballant en diversos muntatges alhora.

Durant aquests anys va participar en produccions televisives i en projectes destacats com el disseny de vestuari per a la cavalcada dels Reis de Barcelona l'any 1984, així com en la seva tesina final, centrada en l'òpera *L'Or del Rin* de Richard Wagner. Aquest treball acadèmic ja apuntava el seu interès per l'òpera, un àmbit que acabaria esdevenint central en la seva trajectòria.

L'impuls internacional: complicitats escèniques

La seva trajectòria va experimentar un impuls decisiu amb la vinculació al director d'escena Calixto Bieito, amb qui va col·laborar durant molts anys en nombroses produccions operístiques. Aquesta relació professional, basada en la confiança i la complicitat artística, va marcar un abans i un després en la seva carrera.

Aquesta etapa va consolidar la seva projecció internacional, amb presència en escenaris i festivals d'arreu d'Europa i més enllà, en ciutats com Edimburg, Frankfurt o Stuttgart. Entre aquestes produccions destaca especialment *Carmen*, estrenada a finals dels anys noranta, una proposta escènica innovadora i controvertida que es convertiria en una de les més representades del repertori operístic contemporani.

Programa de l'obra *La tempesta* A Calella amb el seu marit i músic, Òscar Roig, Sergi Belbel i Artur Belbel

El 1998, amb Calixto Bieito i Joan Anton Rechi a Tànger

Mercè Paloma amb Magdalena Oliver

Mercè Paloma amb els actors i actrius i la resta de l'equip de l'obra de teatre *La tempesta*

Programa de l'obra teatral *La casa de Bernarda Alba*

Amb Isabel Coixet treballant en *A los que aman*

Amb Agustí Villaronga, Anna Güell i Francesc Candini al rodatge d'*El Mar* a l'Hospital del Tòrax

Entre escenaris: teatre, dansa i experimentació

A més de l'òpera, Mercè Paloma ha mantingut una intensa activitat en el teatre, treballant amb directors com Sergi Belbel o Joan Anton Rechi, així com en projectes de dansa i altres disciplines escèniques. Aquesta diversitat li ha permès explorar diferents llenguatges i adaptar el seu treball a contextos molt diversos.

La seva manera d'entendre el disseny, basada en la recerca constant, l'observació i la voluntat de trencar convencions, ha contribuït a renovar els llenguatges visuals del vestuari escènic. El seu treball es caracteritza per una gran coherència interna i per una capacitat notable per dialogar amb la dramàturgua i la direcció escènica.

La mirada audiovisual: vestir històries a la pantalla

En el camp audiovisual, ha participat en nombroses produccions cinematogràfiques i televisives, consolidant-se com una de les principals dissenyadores de vestuari del sector. Ha col·laborat

El 2000, a Edinburg, amb Calixto Bieto, Òscar Roig i Tània Brenlle treballant en les *Comedias Bárbaras*

amb directors de renom com Agustí Villaronga, Isabel Coixet o Judith Colell, aportant una mirada rigorosa i sensible a cada projecte.

Ha estat responsable del vestuari de pel·lícules destacades com Pa Negre, El mar o El fotògraf de Mauthausen, treballs en què la seva capacitat per construir universos visuals coherents resulta especialment evident. La seva feina en aquest àmbit es caracteritza per una gran capacitat d'adaptació als requeriments narratius i estètics de cada producció, així com per una meticulosa atenció al detall.

El retorn als orígens

A partir de l'any 2010, coincidint amb una etapa de reflexió personal i amb la voluntat de conciliar la seva intensa activitat professional amb la vida familiar, va iniciar un retorn progressiu a Terrassa. Aquest moviment no suposava un tancament, sinó una reconfiguració del seu ritme vital i professional. En aquest context va impulsar projectes propis, com la creació de botigues vinculades al disseny i al vestuari, mantenint alhora la seva activitat en el cinema i

Postal de presentació de l'òpera *Don Giovanni*

l'òpera, tot i reduir la intensitat dels seus compromisos internacionals. Aquest retorn també reforça el seu paper com a referent cultural local.

Reconeixement a una trajectòria consolidada

Al llarg de la seva carrera ha acumulat més de dues-centes produccions, operístiques i treballs en cinema i televisió, així com múltiples projectes teatrals.

Aquesta trajectòria extensa i diversa ha estat reconeguda amb nombrosos premis i nominacions.

Entre aquests reconeixements destaquen diversos Premis Gaudí, així com nominacions als Premis Goya i als Premis Max d'Arts Escèniques, sempre en la categoria de millor disseny de vestuari. Aquests guardons reflecteixen no només la qualitat del seu treball, sinó també la seva influència dins del sector.

Malgrat l'èxit i el reconeixement, Mercè Paloma ha mantingut sempre una actitud discreta i centrada en la feina, mostrant una dedicació constant i una voluntat permanent d'aprenentatge. La seva passió per les

***Poe*, un musical de Dagoll Dagom basat en l'obra d'Edgar Allan Poe**

arts, especialment per l'òpera i la música, forma part essencial de la seva identitat.

La seva trajectòria inclou també una dimensió pedagògica i de mentoratge, contribuint a la formació de noves generacions de professionals del sector. Aquesta tasca, sovint discreta, però sostinguda en el temps, ha estat clau en la transmissió de coneixement i experiència.

El seu compromís amb l'ofici es manifesta tant en la pràctica professional com en aquesta voluntat de compartir, consolidant així un llegat que va més enllà de les seves pròpies creacions.

En conjunt, la seva figura representa un exemple de compromís amb la creació artística i amb la projecció cultural, tant des de l'àmbit local com en l'escena internacional. En aquesta línia, el 2023 se la va reconèixer com a Terrassenca de l'Any. La seva aportació al món del vestuari escènic i audiovisual constitueix una contribució significativa a la cultura contemporània, i la situa com una de les professionals més rellevants del seu camp.

A Pamplona, amb l'equip de rodatge d'*Each of us*

El 2025, ambientant a una actriu de la pel·lícula *Each of us*

A Santiago de Xile, amb Hernán Montiel, durant *La contadora de películas*

Amb l'actor Boris Ruiz a *Bojos per la tele*

Al Parc Audiovisual de Catalunya

El 2024, ambientant una figuració a la pel·lícula *Frontera*

Ambientant una de les participants al rodatge d'*Each of us*

A Atacama, amb els i les figurants que feien de miners a *La contadora de películas*, el 2023

Amb el seu marit, el seu fill i la cantant Lúdia Pujol amb la que ell ha col·laborat en diversos treballs

Anys després, també amb el seu fill Jan Pol

Al taller Època Barcelona amb Ester Oliveras

Amb el seu germà Joan Ignasi Paloma i Anna Rosa Cisqueuella recollint un Gaudí

A Perpignan, amb el director artístic i polític, Lluís Puig

[C R O N O L O G I A]

CREANT UNIVERSOS PER A DIFERENTS ESCENARIS

Cinema

2026

- *Each of us*
- *El niño*

2025

- *Frontera*

2024

- *Yo no soy esa*

2023

- *La contadora de películas*

2021

- *La vampira de Barcelona*
- *El páramo*

2019

- *Elisa y Marcela*
- *La vida sense la Sara Amat*

2018

- *El fotógrafo de Mauthausen*
- *El día de mañana*

2017

- *La librería*
- *Incerta glòria*

2016

- *El elegido*

2015

- *Carmen*

2014

- *Stella cadente*

2010

- *Pa negre*

2000

- *El mar*

1998

- *A los que aman*

Plataformes

2020

- *La línea invisible*

2019

- *Hache*

Òpera

2023

- *La torre dels somnis*. Gran Teatre del Liceu de Barcelona

2022

- *Ariadne auf Naxos*. Teatro Colón de Bogotá

2021

- *Cavalleria rusticana*. ABAO Bilbao Opera

2020

- *Lohengrin*. Opernhaus de Chemnitz

2019

- *Le nozze di Figaro*. Festival de Música i Dansa de Granada

- *Aida*. Landestheater de Detmold

2018

- *Salomé*. Òpera de Bogotá

- *La italiana in Algeri*. Teatro Colón de Buenos Aires

- *Parsifal*. Staatsoper de Stuttgart

- *El pintor*. Teatros del Canal de Madrid

- *Don Giovanni*. Teatre d'Aachen d'Alemanya

- *Love Life*. Stadttheater Bühnen Bern de Berna a Suïssa

- *La grande duchesse de Gérolstein*. Teatre d'Aachen a Alemanya

2017

- *Madama Butterfly*. Festival de Peralada

2016

- *Il combattimento*. Festival de Peralada

2014

- *Carmen*. Gran Teatre del Liceu de Barcelona

2009

- *La cabeza del bautista*. Gran Teatre del Liceu de Barcelona

2006

- *La fanciulla del West*. Staatsoper de Stuttgart

2005

- *Wozzeck*. Gran Teatre del Liceu de Barcelona

2003

- *Manon*. Òpera de Frankfurt

- *Il Trovatore*. Staatsoper de Hannover

- *Casta Diva*. Gran Teatre del Liceu de Barcelona

2001

- *Die Fledermaus*. Welsh National Opera de Cardiff

2000

- *Così fan tutte*. Òpera de Gal·les
- *Don Giovanni*. English National Opera
- *Un ballo in maschera*. Gran Teatre del Liceu de Barcelona

1999

- *Il mondo della luna*. Opera Zuid de Maastricht

1997

- *Tosca*. Gran Teatre del Liceu de Barcelona

Sarsuela

1998

- *El barberillo de Lavapiés*. Teatro de la Zarzuela de Madrid

1996

- *La verbena de la paloma*. Teatre Tívoli de Barcelona

Teatre

2025

- *El somni de la senyora Macbeth*. Festival Grec de Barcelona

2020

- *Kassandra*. Teatre Nacional de Catalunya de Barcelona

2019

- *Casa de nines. 20 anys després*. Teatre Romea de Barcelona
- *Dogville*. Teatre Lliure de Barcelona

2018

- *Fedra*. Teatre Romea de Barcelona
- *Una gossa en un descampat*. Sala Beckett de Barcelona
- *Monroe-Lamar*. Teatre Nacional de Catalunya de Barcelona
- *Òpera*. Sala Olímpia de Madrid
- *Naixement*. Festival de Teatre de Tàrrrega

- *Els dos bessons venecians*. Teatre La Faràndula de Sabadell
- *Trastòbilis Mecs!* Teatre Municipal de Girona

2017

- *La senyora Florentina i el seu amor Homer*. Teatre Nacional de Catalunya de Barcelona
- *A tots els que heu vingut*. Teatre Nacional de Catalunya de Barcelona

2016

- *Maria Estuard*. Teatre Lliure de Barcelona
- *La senyora Florentina i el senyor Homer*. Teatre Nacional de Catalunya de Barcelona
- *En veu baixa*. Teatre Lliure de Barcelona

2014

- *De lo humano y lo divino*. Teatro de la Zarzuela de Madrid
- *El testamento de María*. Festival Grec de Barcelona

2013

- *Bona gent*. Teatre Goya de Barcelona
- *La dona vinguda del futur*. Teatre Nacional de Catalunya de Barcelona
- *Quan despertem d'entre els morts*. Teatre Nacional de Catalunya de Barcelona

2011

- *Una vella coneguda olor*. Teatre Nacional de Catalunya de Barcelona
- *Rei i Senyor*. Teatre Nacional de Catalunya de Barcelona
- *Qui té por de Virginia Woolf*. Teatre Romea de Barcelona

2010

- *El ball*. Teatre Nacional de Catalunya de Barcelona

2008

- *Boscós endins*. Teatre Victòria de Barcelona
- *El meu llit de Zinc*. Teatre Fortuny de Reus
- *(N&N) Núria i Nacho*. Sala Beckett de Barcelona

2007

- *La plaça del Diamant*. Teatre Nacional de Catalunya de Barcelona
- *Tirant lo Blanc*. Fira del Llibre de Frankfurt
- *Los persas*. Festival de Teatro de Mérida
- *Homecoming*. Teatre Nacional de Catalunya de Barcelona
- *Conte d'hivern*. Festival Grec de Barcelona

2006

- *Peer Gynt*. Den Nationale Scene de Bergen, a Noruega
- *En Pólvora*. Teatre Nacional de Catalunya de Barcelona

2005

- *Casa i Jardí*. Teatre Fortuny i Teatre Bartrina de Reus

2004

- *El rei Lear*. Teatre Romea de Barcelona
- *La celestina*. Edinburgh Festival

2003

- *Romeo y Julieta*. Centro Andaluz de Teatro de Sevilla
- *L'habitació del nen*. Teatre Lliure de Gràcia a Barcelona

2002

- *Macbeth*. Salzburg Festival
- *Muelle Oeste*. Festival Grec de Barcelona
- *Ópera de cuatro cuartos*. Festival Grec de Barcelona
- *Poe*. Teatre Poliorama de Barcelona

2001

- *Bodas de sangre*. Festival Grec de Barcelona
- *Otelo el moro*. Centro Andaluz de Teatro de Sevilla

2000

- *El temps de Planck*. Festival Grec de Barcelona
- *Barbaric Comedies*. King's Theatre d'Edinburgh

- *El alcalde de Zalamea*. Teatre Nacional de Catalunya de Barcelona

1999

- *Rumors*. Auditori de Palma de Mallorca
- *El gos del tinent*. Sala Beckett de Barcelona
- *La sang*. Sala Beckett de Barcelona
- *Mesura per mesura*. Teatre Nacional de Catalunya de Barcelona
- *Los enfermos*. Teatro de la Abadía de Madrid
- *El criptograma*. Teatre Nacional de Catalunya de Barcelona
- *Tots eren fills meus*. Teatre Romea de Barcelona

1998

- *Life is a Dream*. Edinburgh Festival
- *La casa de Bernarda Alba*. Teatro María Guerrero de Madrid
- *Morir*. Teatre Romea de Barcelona
- *Pierrot Lunaire*. Teatre Lliure de Barcelona

1997

- *La tempestad*. Festival Grec de Barcelona
- *Ivanov*. Mercat de les Flors de Barcelona
- *Testament*. Teatre Condal de Barcelona

1996

- *Galileo Galilei*. Mercat de les Flors de Barcelona
- *La profesión de la señora Warren*. Círculo de Bellas Artes de Madrid
- *L'avar*. Festival Grec de Barcelona
- *El rei Joan*. Festival Grec de Barcelona

1995

- *L'hostalera*. Festival Grec de Barcelona
- *Tir Na Noc*. Teatre Municipal de Girona

1994

- *Colometa la gitana... i qui compra maduïxes*. Teatre Romea de Barcelona
- *Hi ha tigres al Congo?* Sala Maria Plans de Terrasa

- *Fugaç*. Teatre Romea de Barcelona
- *Nyam nyam*. Teatre Alegria de Terrassa
- *El mercader de Venècia*. Teatre Poliorama de Barcelona

1993

- *Després de la pluja*. Centre Cultural de Sant Cugat
- *Un dia*. Festival Grec de Barcelona
- *El dinar*. Sala Beckett de Barcelona
- *Tres dones*. Sala Beckett de Barcelona

1992

- *La filla del mar*. Teatre Romea de Barcelona
- *Carícies*. Teatre Romea de Barcelona
- *El Laberint d'Arcàdia*. Parc de Vallparadís de Terrassa
- *Úcar de Sifònia*. Teatre Alegria de Terrassa

1991

- *El somni d'una nit d'estiu*. Festival Grec de Barcelona
- *El camí de la Meca*. Teatre Teixidors Teatreneu de Barcelona

1990

- *Linea roja*. Teatre Condal de Barcelona
- *Passos*. Sala Beckett de Barcelona
- *Viure a Malibú*. Teatre del Sol de Sabadell
- *Tàlem*. Teatre Romea de Barcelona

1989

- *Elsa Schneider*. Teatre Romea de Barcelona
- *En companyia d'abisme*. Teatre Adrià Gual de Barcelona
- *Breviari de les velles de Nadal*. Esbart Terrassa

1987

- *Fedra*. Universitat Autònoma de Barcelona

1986

- *Hamlet-Màquina*. Universitat Autònoma de Barcelona
- *Quartet*. Universitat Autònoma de Barcelona

Dansa

2022

- *Flamenco Voyage*. Sala Aquarella de Barcelona

2005

- *Viaje al sur*. Teatro Movistar de Madrid

2004

- *Dalidance*. Festival de Peralada

1999

- *Carmen*. Festival de Peralada
- *El criptograma*. Teatre Nacional de Catalunya de Barcelona
- *Sentí d'amor delit*. Centre Cultural de Terrassa

1997

- *Romy & July*. Teatre Poliorama de Barcelona
- *Triade*. Centre Cultural de Terrassa

1996

- *Romeo y Julieta*. Festival Grec de Barcelona
- *Canigó*. Centre Cultural de Terrassa

1995

- *Duérmete ya*. Mercat de les Flors de Barcelona i Istres, a França
- *Diwano*. Teatro de la Vaguada de Madrid
- *Retratos en la memoria*. Teatro Central de Sevilla

1994

- *Principal primera*. Teatro de Madrid
- *Tirant lo Blanc*. Esbart Dansaire de Rubí
- *Mentides de debò*. Festival Internacional de Sitges

- *Ballem Un pont de mar blava*. Expocultura'94 de Barcelona

1993

- *White Lily*. L'Espai de Dansa de la Generalitat de Catalunya de Barcelona

1992

- *Aquí no hi ha cap àngel*. L'Espai de Dansa de la Generalitat de Catalunya de Barcelona
- *Mompou*. Centre Cultural de Terrassa
- *Ell i na Maria*. L'Espai de Dansa de la Generalitat de Catalunya de Barcelona
- *Estem divinement*. Mercat de les Flors de Barcelona
- *Suïtes de Bach*. Centre Cultural de Terrassa

1989

- *Trastorn*. Mercat de les Flors de Barcelona

1988

- *Cants de noces de jueus catalans*. Esbart Terrassa

Televisió

2023

- *Bojos per Molière*. TV3

2022

- *Cucut*. TV3

2021

- *Carmen*

2020

- *Nit de nits*. TV3

2017

- *Vida privada*

2012

- *Tornarem*. TV3
- *Carta a Eva*. TV3

2007

- *IX i X Premios Max de las Artes Escénicas*

2004

- *Poe*

- *Don Giovanni*

2002

- *Don Giovanni*

2001

- *La vida es sueño*

1996

- *Oh, Espanya!*. TV3
- *L'hostalera*. TV3

1991

- *Locos por la tele*. TVE

1988-1990

- *La Granja, menjars casolans*. TV3

1988

- *Amb la mosca al nas*. TV3
- *Tres pics i repicó*. TV3

Premis

2026

- *Premi Gaudí. Frontera*

2021

- *Premi Gaudí. La vampira de Barcelona*

2019

- *Premi Gaudí. El fotógrafo de Mauthausen*

2018

- *Premi Fénix. La librería*
- *Premi Gaudí. Incerta glòria*

2015

- *Premi Gaudí. Stella cadente*

2011

- *Premi Gaudí. Pa negre*

2009

- *Premi de la Crítica de Barcelona. Tirant lo Blanc*

Nominacions

2024

- *Premi Gaudí. La contadora de películas*
- *Premi Goya. La contadora de películas*

2020

- *Premi Gaudí. Elisa y Marcela*

2019

- *Premi Goya. El fotògraf de Mauthausen*

2017

- *Premi Goya. La librería*

2016

- *Premi Gaudí. El elegido*

2011

- *Premi Goya. Pa negre*

2009

- *Premios Max. Tirant lo Blanc*
- *Premi Butaca. Tirant lo Blanc*
- *Premis Gran Via. Boscos endins*

2002

- *Premios Max. Poe*

2000

- *Premi Butaca. Rumors*

1999

- *Premi Butaca. Life is a Dream*

1998

- *Premi Goya. A los que aman*
- *Premi de la crítica d'Irlanda. Barbaric Comedies*
- *Premi Butaca. Romy & July*

Altres

2003

- *Piazzola Hora cero*. (Tango, teatre i dansa) Festival de Torroella de Montgrí

1990

- *Folls*. (Correfoc) Trastòbilis Teatre

H O M E N A T G E S

TERRASSA, 2026

MERCÈ PALOMA I SÁNCHEZ

Mercè Paloma i Sánchez és una figura de referència en l'àmbit artístic i professional no només a Catalunya, sinó també, arreu del món. Ha destacat com a dissenyadora de vestuari i figurinista per a cinema, teatre, dansa i òpera, aconseguint en tots ells un enorme ressò internacional i obtenint desenes de premis i reconeixements, des del Premi Gaudí fins a múltiples nominacions al Goya o als Premis Max d'Arts Escèniques.

Des de fa dècades ha estat protagonista cabdal de l'ecosistema creatiu egarenc i del sector de la indústria audiovisual catalana i espanyola. A més de mestra i mentora de noves generacions de professionals que han pogut créixer al seu costat.

En reconeixement per la seva excepcional trajectòria marcada per l'excel·lència creativa i el compromís extraordinari amb la nostra ciutat, l'Ajuntament de Terrassa li atorga la Medalla d'Honor de la Ciutat.

Ajuntament de Terrassa

Edita: Ajuntament de Terrassa/Presidència/Projectes Editorials
Fotografies: Família Paloma-Roig, Xavi Farré, Parc Audiovisual de Catalunya,
Pol Carrasco Cortés i Quim Berenguer
Dipòsit legal: B 10258-2026
© Edicions de l'Ajuntament de Terrassa 2026